

N°. 20. Rigsdagstidende. 1853.

Forhandlingerne paa den forenede Rigsdag.

Anden Samling.

6te Møde.

Mandagen d. 21. Marts.

(Fortf.)

Madvig (fortf.): Det, som det da væsentlig kom an paa, det var, at opretholde det danske Kongehusets Rettigheder, ogsaa efter Mandstammens Uddøen, ligeoverfor de sønderborgske Linier. Det gjaldt om at afvise de slesvigholsteenske Paastande, som gik ud paa at opløse det danske Monarchie ved at sige, at der for Hertugdømmerne Slesvig og Holsteen i det Hele og i Forening gjaldt en reent agnatisk Arvesølge, ifølge hvilken Hertugen af Augustenborg efter den kongelige Mandstammes Uddøen var den nærmest Berettigede; det kom da især an paa at godtgjøre, at Hertugerne af Augustenborg og det sønderborgske Huus ikke havde nogen som helst gyldig Arverret, at Kongelovens Arvesølge ligeoverfor disse Fordringer utvivlsom var gyldig for Slesvig, Lauenborg og ikke ubetydelige Dele af Holsteen, samt at denne Arvesølge først stødte paa Tvivl, der virkelig havde nogen Betydning, naar den kom i Berørelse med de russisk-gottorpiske Pretentioner paa det forrige Lehnshertugdømme Holsteen. Det var altsaa det, hvorom Kampen dreiede sig, og hvorom det kongelige aabne Brev af 1846 udtalte sig. Da Arvesagen efter Bevægelsen i 1848 og efter Dyrørets Udbrud igjen toges under Behandling, da gjaldt det ogsaa først at fastsætte dette Punkt, at, — om de sønderborgske Linier var der ikke Spørgsmaal, — medens der ligeoverfor de russiske Pretentioner paa Lehnshertugdømmet Holsteen stod en dansk Paastand, som idetmindste ansaa sig for ligesaa berettiget. Det var dengang, at den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns

3die Valgfreds (S. E. Larsen) tilkaldtes af Regjeringen, men han havde allerede tidligere paa en fortjenstfuld Maade deeltaget i Striden og havde i en Afhandling, der har fundet den største Anerkjendelse, leveret det bedste Indlæg, som er skrevet mod de augustenburgske Paastande (Hør!). Der herstede dengang — jeg tror ligefrem at turde udtale det — i det daværende Udenrigsministerium ikke nogen fuldstændig Klarhed i Alt hvad der vedkom denne Sag, og jeg tør tilføje, at om man end ikke længer var bange for de danske Publicister, havde man dog den Tro, at der kun var nogle faa, maaskee især een tydsffødt Embedsmand, der havde fuld Indsigt i denne Sag og kunde gennemtrænge den. Det var dengang, at den ærede 3die kjøbenhavnske Rigsdagsmand, som jeg før bemærkede, blev tilkaldt af Regjeringen, og han har dengang allerede, for Warschauerprotocollens Afslutning, ydet vigtige Tjenester; han har navnlig en overmaade væsentlig Fortjeneste af, at der ikke i Warschauerprotocollen er kommet til at staae Noget, hvorved en sønderborg-augustenburgsk Arverret indirecete var anerkjendt (Hør!), ham skyldes det for en væsentlig Deel, at det nu der er stillet klart, at Prindsen af Glücksborg, saameget vi interessere os for hans Person, dog som Medlem af det sønderborgske Huus aldeles ikke har nogen Arverret til nogen Deel af de danske Lande; thi hvis han havde den, havde Hertugen af Augustenborg det ogsaa og foran ham, og da var det slesvigholsteenske Dyrø til en vis Grad berettiget. Nu er det klart udtalt, at Prindsen af Glücksborg kun igjennem sin Gemalinde og ved Keiseren af Ruslands Høimodighed faaer sin Berettigelse. Naar man har været i en saadan Stilling og kæmpet saaledes i denne Sag, saa er det naturligt, at man